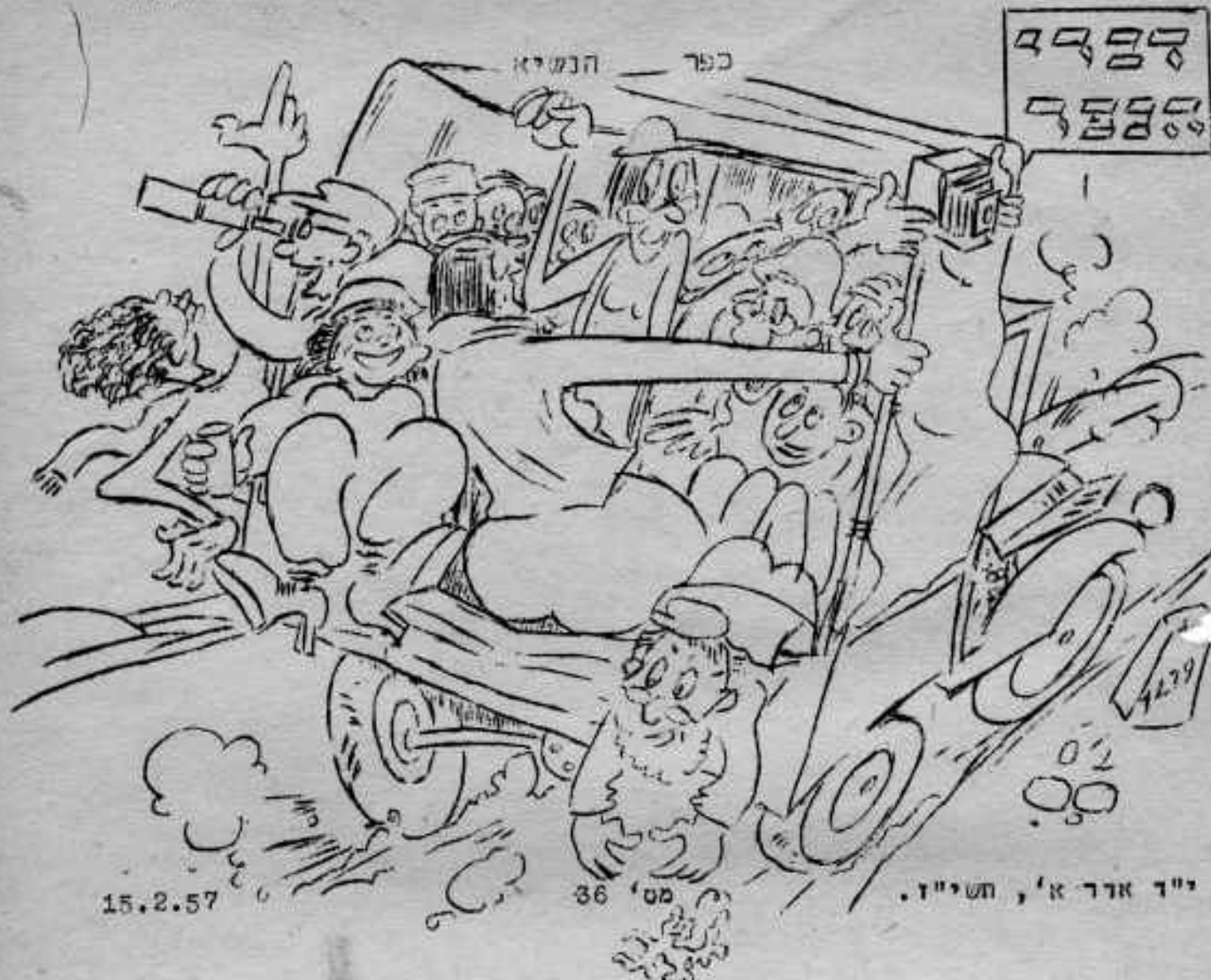

על סיורים ועכברים

מספרנו זה שיוצא למלאה חודש לחזרת חלק מחברינו מסיור לאילת מוקדש בחלקו הגדול לסיור הזה. היתה זו היתה למשתתפים וסמן סוכ למשק שלמרות המצב הכספי הקשה נמצאה האפשרות לשליש מהחברה "שנוי אריר" לכמה ימים. יתה גם הצעה להתחיל את סמון העלון מחדש וזה היה צריך להיות מס' 1 א"א (אחרי אילת). אבל בסופו של הובר לא נתקבלה הצעה במיוחד שחלק מחברינו מתקשה בפיענוח ראשי ויבות, כמו שהחבר עט ה-"ש" של שרה בוקר.

ברכותינו הנאמנות מוגשות לזה לאפרים הנחב שתוביל את החברים במשך 1650 הקילומטרים של הסיור ללא תקלה; לוועד הרכיב שהואיל לקחת חלק ההוצאות על השכונות; ואחרון, אחרון חביב לחבר שרה בוקר רני הלל שהקריב ממנוחת השבת שלו כדי להסביר לנו, תושבי הצפון הרחוק, את בעיות הנגב האהוב עליו.

מ. ל. ט. ב.

לאשר ולקלאור לנשואיהם.

במזכירות

מכירה גנרלית: דנו על ההצעה למכור את הגנרל "מן", וזאת לאור הקמת רשת ע"י חברת המשל כגליל העליון. הוחלט להביא את הענין לאספה שהחליטה בחיוב למכירה.

משאית: אחרי שהפרגו שירת אותנו במאמנות במשך שבע שנים דנו בהחלפתו עם אוטו אחר וחדש. אחרי דיון סוכס להשיג וללון (Vaux) ונרשמו כחור להשגתו.

ארגון בליט כבדים בגליל העליון: יש הצעה להקמת ארגון כזה ולנו יש ד. 8. שיכול להכנס לסגור העבודה שלו. כעת אנו מועמדים ב"חרי". שרם הוודרו כל היתרונות והחסכוניות של הענין, אבל כנראה לחבר יצטרך לעבוד עם כדי להבטיח לנו חלק בעבודה. הברור שרם סוכס.

עליה חדשה: הממשלה הוציאה את תכנית "אשכל" לקליטה עליה ביטוחים הקבוציים; תכנית שכון על חשבונה, יתר הסדורים על חשבון המס, פרם להענקה של 250.- ל"י לסדור ראשון. חשבון עובר למס אחרי חמש שנים. רצוי לקלוט כבר במידה שיש שכון מוכן עבורם. ההצעה היא לקלוט 12 משפחות, מהם כעת שתיים או שלוש. הוחלט להביא הצעה לאספה לקליטת משפחות בלי ילדים או עם ילד אחד. הוחלט באספה לקלוט שמונה משפחות אחרי גמר תכנית.

קורס לרכוש מסק: הוצע לשלוח את שלוש לקורס גם אם הוא כבר התחיל כלפני חודשיים, היות והוא מנהל חשבונות וכבר קצת בקי בנחות מספרי הענפים השונים, הוצאות לקורס הן בין 600.- ל"י עד 700.- ל"י. האספה אשרה את ההצעה ושלום יצא השבוע.

חליבה בצאן: כמכל שנה גם כעת עומדת החליבה בצאן לראש דאגותינו. צריך להוסיף עובדים וחורנים לענף. הוחלט להכשיר את מכסימם אנשים לחליבה נוסף ל-14 החברים החולכים הותיקים, כדי להגיע לאיזה טווח כחורנות החליבה.

ייצור ופחוח: כעת שהם רוצים לבנות את החשבון אנו אחרי שיצאנו מטהפוח אתם עומדת הכעיה של סדור חוב ההשקעות והשבט. הוחלט לארגן את המטא ומתן דרך ועדת המס של האחד.

רפת: היה דיון על מידת החזקתה של הרפת ובקשו ממנה ובי' להכין תכנית מפורטת על לסיס חציר, החמיץ ומזון מרוכז לסנה הבאה.

ועדת חקלאות: היות ויש חברים שדורשים ועדה כזאת, בדרו את הצורך במזכירות והוחלט להביא הצעה מפורטת לאספה.

בית הנבוקות: לקראת הבאות בפית הנבוקות - עם הליוות בעוד בעוד כמה חודשים, הוחלט להכין את הגבול לשעבר לקליטת הנבוקות באופן זמני עד שהבית הכוללים החדשים יבנו עתה התחילו בבנייתם יהיו מוכנים.

קבלת שבת: יש הצעה שילדי קבוצות צבי ואריה ישתתפו עם החברים בקבלת השבת בחדר האכל בכל יום ששי. היות וזה מכריך סדור מיוחד של השלחנות וכלי אכל הכל שבוועדנו על זה במזכירות. הדיון לא סוכס עד לברור נוסף.

עבודת המזכירות: בשבועות האחרונים דנו במזכירות על התקציבים השונים שיובאו לידיעת החברים לעלון התא. כ"כ ביקרו כמה ענפים שלא הניחו את הדעת בהכנסותיהם וכפריהם ומכילים כמה הצעות קונקרטיות מרחיקות וכל לכת בענפים האלו משתוף פעולה עם ועדת המס של האחד.

הספריה

כלי תופים ומחולות נפתחה הספריה לאחר שברי האחראי. טוב יכולים חברים להנות מספר טוב מכלי לתזקק עוד למרפסת של צריף התרבות. לראכוננו אין הרבה ספרים במחלקת העברית אבל בוקשים צעדים כדי לינות את המצב.

(ספור האימים, ול הסיוול לנוב נכתב על ידי אחד שתצלית-לחזור)

[illegible]

"מה שהייתם וחצי?" צעקה אחריה, "אבל אני רביל להתעורר בחמש וחצי. ומתאוס יש לך התוצפה לקרא אותי בשתיים וחצי, סעש, מור, אידיאוס!..... אלוהי בשמים! הטיול!"

שכחתי לגמרי על הטיול - הטיול לאילת שצפינו לו זה הרבה זמן ושצריך להתחיל בשלוש הבוקר. מהר שניתני את דעתי על השומרים ועל חשומי שלנו בפרס; ולא כל כך מהר בלשתי מבין השמיכות החמות. על הכסאות, השולחן, הארונות, והרצפה היה מונח אוסף של בגדים כגון סוודרים, אפודות, מכנסים, מעיל פרווה "לאנגע גאטקיס", וקפיות. אחרי שהתעספתי בכל זה הבעתי לחרר האכל. שם פגש אוסף משונה של כריזם שברר כלל שייכים לסרטים של טרנזשטיין, ושארתי בריקה הזרה בחברי הנועים לחקירת הנגב. אחרי שנקרבו איים את תלבושת רעייתו, זללנו את הביצה הקרה והחגלגלנו לכיוון האוסט שציפה לנו. סוף סוף בשלוש וחצי בסענו ללא נויע....

ישבתי בפניה של האוסו עם שנים מחכרי. היה קר, אפל ורטוב, והיות והיינו הליצנים המושבעים, בעלי שם להגן עליו, החלטנו לנצל את התורמנות החד פעמית והאיראלית למשעשעים, שהיינו כלואים לשלושה ימים שלמים במכונית מכלי שחיה למישהו אפשרות להנצל, והתחלנו להתלוצץ. שאלתי הראשונה והמחוכמת הייתה - "אבל למה הצחת התרנגולות את הכביש?" בתקבלה ברעש סוער - רעמי צחוק, אני חושב, המסכנו בצורה כזאת לפחות כשלוש שעות וכלי להתחשב בסכינים שנעצו בעץ מסביבי, והגרזן שעבר על יד ראשי, אני חושב שאינני מסקר כאמרי שחרמנו את מצב הרוח של החברים.

הפטיק אותנו הכורך וגשם חזק. עברנו זה עתה את חדרה כשהכתינו שהברוכים בצדדים מכסה רק את חצי הסולם והגשם דורס פנימה. החלטנו להעמיד את האוטו, אבל..... לא היה קשר עם הנהג. בין הקבינה והאוטו הייתה ערמה של ארגזים, פחים וחבילות ולא הייתה אפשרות להתקשר עם הנהג. החלטנו לצעוק יחד כל פעם שרק האיש בבסיסנו במכונים. אני יכול להעלות את הטענה בקבינה: אפרים הנהג שלנו, מגיע לאיזה סבוכ ושומע צעקה גדולה שמופיעה בחדר מ-35 גרונות. "חברה לייט", הוא אומר לחברו בקבינה, "איזה מצב רוח טרומט יש להם, להברי כפר הנשיא. בחוץ יורד מכול, והם ממשיכים לשיר, שוט וזכר לא איכפת להם". חברו יסכים אחר, שניהם יונכדו ראשיהם בחוקרה ובהערצה, וימשיכו לנסוע מכלי לשים לב לאיומים הרצחניים שנזרקו לרוח מ-35 גרונות רצוצים. טוף טוף היה לאחר הרעיון הנפלא לפרק את המקלע ותצליח אחרי אקרוסטיקה בצדדים של האוטו לרפוק עם הקנה על גג תא הנהג.

נעמדנו היכף ובאותו הרגע (בינתיים הגענו לחל אביב) צעה השמה מבין העננים והגשם פסק. סמכנו אז לא לשים כרוזת חדש במיתות שלביון דרום כראו שמים כחולים כלי טימן של ענן. עברנו דרך חל אביב ושרנו על חלוצים שכונים בחים בעיר הזאת והחלוצים מהולכי הרגל שניסו להצות את החובבות המוצפים. המשכנו ודרומה מראשון לציון עשו הפסקה למלוי צרכי הסכע. עובר אורח היה רואה מראה מאד מוזר. מצד אחד היו בראים כעשרים אסקימוזים וזכרים מסודרים עם הבכ לכביש בהסתכלם על איזה דבר עלוב; בו בזמן שהיה מרגיש שבחור החולות שמעבר לכביש, מפוזרות כמה נשים מאותו הזן.

שפטנו כחזרה לאורו וטעם נחשכרנו ככיצה קשה, לחם וכבנוה שחירו את ארוחת הכוקר. הובטח לנו ארוחת מסודרת ברבע שוביע לבאר שבע. הרגענו את קיבחנו ו המתמדות, מצצנו סוכריות ודבש בינהיים, והסתכלנו על הנוף המסתנה. כבר עזבנו את שתי הפרדסים עם ארמנת התולית ובכנסנו לשממה שלפני באר שבע. מזמן לזמן היינו עוברים איזה משק כמו שובל, משמר הנגב, וככו', עם שדות ירוקים וכרמים, פינות חמד בתוך השממה הכוורת. שובל נעשה לאיזה מושב היתולי כיננו. כידוע נמצא כדיוק מול המשק המאהל של שייך סוליימן. שייך סוליימן הוא שט וכר, בנשאו 100 נשים, והיינו כל כך עסוקים לחפש אותן שלח הרגשנו שעברנו את שובל. וכל עשר דקות כמשך הנסיעה, היה זה בסביבת סדום, אילת או טבריה, היה מישהו שואל "האם עברנו כבר את שובל?"

בבאר שבע נעמדנו רגע קט ובקרנו בה. העיר העתיקה לא נבולה משום עיר ערבית אחרת עם כתיח הצופים, הסמסאות והמסגד, כולם מאבן לבנה או חמרה. הרחוב הראשי היה מלא ערבים עם חמורים ונשותיהם ויכולתי לקנות מכל דבר אשר מתחת לשמי. נדרפנו על ידי מוכרי קפיות, מרבורים, וסומסומים, אבל בלי פרוטה בכיס יכולנו רק לבלע בעינינו את המותרות האלו ולהלום בינתיים על כוס חה.

במחלת מעלה השחרר עמדנו לסעוד ארוחת הבוקר, הצופנו על מבטא רמון,
עוד טעם שהועבר מתוך הירח ונשופע מרביצת מינרליים. בט פת הצלמנו ונשם
אנו נראים כחלק מיושבי המערות בזמן הסיוגולודים. פעם שירדנו לתוך מבטא
רמון הלך הדרך כואבא אילת, הולך ורע. נסענו במסירות ממוצעת של 45 קילומטר
שעה על כביש שמאל דומה ללוח כביסה, מלא חורים ומצופה חול דק שנושא עם הרוח,
טולמנו עד לשך עצמותינו ואחרי זמן מה היינו מכוסים שכבת חול דקה שחתם
את הנחיריים, הפה והכבדים, היה זה מראה מחריר. 35 גוויות אפורות יושבות
ישר על טכופים קופצת. מי שפעם ראה את הציונים של הנרי מור בשם "ספר סכיונות

של יושבי המקלטים" היה ודאי רואה את המסורן כיננו לחמוכות האלו. היכחה לנו, אבל, הפתעה נעימה, מחוץ המדבר המה והצחית כהגלה פתאום פט אדמה ירוקה עם עצים שבינו את ~~ה~~ עין דריאן, מקום האהוד של הנח"ל, כשעה כסיעה מאי פה פגשנו מים, עצים, בהמות וגם יצורי אדם. עוד שעה ראינו מה שקורס היה גראה כהדיון. קורס רכזו של בחים לבנים, שזוהו כעקבה (הערכיות), ואחר כך הכחול הכהיר של הים, ים סוף. עברנו לאורך שדה התעופה, ראינו את הפריגטות שלנו, סקרנו את הכחית ממבנה טרופי, ונעמדנו קצת אחרי אילת על יד חוף האלמו ים.

פה הכינו צהריים. ובינתיים אלו שהביאו בגדי שחיה, צללו למעמקים וחמשו אלמוגים. החוף היה מלא אכנים יפים, פוסילים ושרידי חיות-ים. מורד שפה אנו קפצנו חצי ערומים לתוך המים בו בזמן שהרדיו הודיע באותו בוקר על גשמי זעף ושלג בגליל. איוה ארץ! ופה אני צריך לספר לכם על התנהגותו המוזרה של אחר מחברי הסובים, שבזמן הסיור מלא תפקיד של אח רחמן. בערב הראשון הוציאו מאמחתו קופסת כרורים. אט משהוא התעונן על עצירות, נתן לו כדור, השני בא אליו כענין שלשול, נתן גם לו כדור; השלישי עם כאב אוזניים, עוד כדור; המעני הוא שכולם יצאו מאותה הקופסה. כעת, באילת אט משהוא חתך את בשרת רגליו על האכנים החורה במים, חברי(?) היה מוציא כדור, מפורר אותו על הפצע, ושם תחבוש הוא ספר לי אחר כך שכולם היו כדורי אספירין, ושהקפסה הייתה מסומנת בפחית: כדורי כל-בו של ד"ר פונבר, ושם עוזרים באפן פסיכולוגי. וכעת תבינו למח היו כה מעט חוזרים מהסיור.

בארבע אחה"צ עזבנו את אילת וכמהירות מפליאה טסנו חזרה לשדה בוקר. נסענו בערך שלוש שעות בחושך, עם נשקנו ודורר זמוכן לפעולה, בו בזמן ששרנו בקולי קולות את כל השירים הידועים לנו, במשך ארבע שעות הנסיעה. דרך עבר ארבע שעות מאילת לשדה בוקר על הדרך הידועה לשמחה הזאת הוא חשב יפה לכל נגב ובמיוחד לנהג מק ריזל, 10 טון. כשהגענו חיכה לנו ארוחת הגיביות עם יין ועוגה, ובלי סוכריות דבש, ואחרי שבקרנו בחדרם של חוג הצעיר לשתיה קלה, הלכנו לישון, אבל לא לפני שרפנו על כמה דלתות של בחים בדרך בלי לחכות שיפתחו, כדי להשתעשע. וחטל ליום השבת.

ביום השלישי קמנו מאוחר מאד, בשש, ובקרנו במשק. סרט פותח המשק בהרבה היות ואין מיט ולקצת שיט הם משלמים כמחיר פנסטי. למרות זה יש מתחלה של כר ומסע ומתרחים במיוחד בגדול צאן וסוסים. יש להם גט בית-ארינה קטן לשיטחים אבל רוב הכנסותיהם באות מהמחצבות הסמוכות. הורדנו כולנו מזכרות מצריפו של בן-גוריון ואני מפתח שלא נשאר הרבה מכנין זה לבאית אחרינו.

בערך בשמונה עזבנו את המקום וכעת צפונה הוענו לכאר טבע והחרמנו מסעדה איפה שבמרנו את מלאי הביצים הקטות ושתינו מה הם. כמה חברים קנו קפיות שמחירם, לרוב המהוננו, ירד פלאים מאז שבקרנו עם לפני יומיים. יצאנו בדרך המערבית שדורעה מוטבים וקבוצים. ולהשוב שרק לפני שמונה שנים השמח הירוק הזה, מעובד ומיוער ופורה היה שומם וצחיח כמו השמח מאחרי באר-טבע. עמרנו בנירים, בקרנו במשק, שהגיע לחשבים למרות קרבתו המסוכן של הגבול, ונכנסנו לראועה עזה. בכניסה לכפר ערבי הראשון בעמנו על ידי מחסום עם צבאי. בזמן שהמזכיר ניסח לרכז את השומר שיהן לנו לעזור, סוכנו אותנו חיי מחר קבוצה של ילדים ערביים מגולחי שער שהיו מוכנים למכור או להחליף מכל דבר אשר מהחם לשמש. דברו כאנגלית ראוה, בעברית ובערבית והראו לנו כסף מצרי. מזכירנו לא הצליח והשומר עמו כסלע נגד הפצרותינו ולא הייתה ברירה אלא לחזור כלעומת שבאנו. אזי המשיכו לאורך כביש החוף עד לאסקלון בעברנו על יד הקדוחים בחלץ.

באסקלון החזטה כילינו שלוש שעות שלא יישכחו במתרה על ידי תושבי העיר. בעמרנו בעיירה החזטה ותשקטה הזאת והתפורנו בזמן שהכינו ארוחת הצהריים. באמצע העיר בנו מרכז אורחי ומסחרי יפה מאד עם חנויות, מרפאה, טפריה וכית לכאונת. בתוך המרכז יש חצר עם רצפה פסיפס ופרסקות על הקירות מסביב ושם נעטרים לאורך גזוזטרת שיט כל מיני עתיקות וראשי עמודים שנתגלו בחפירות אסקלון העתיקה, הלא רחוקות משם. ודוקא שם התלחנו לסעוד את ארוחתנו הצנועה. בפיתת החצר העמידו את הפריטים והתחילו לכשל מה. מסביב הגזוזטרה העמרנו את הצלחות בזמן שעל כל אחת מונחה נחת בשר משומר, עגבניה, גבינה ולחם. התרכזו גם כל ילדי הסביבה כדי לצפות למראה המאלף. כל קבוצה שתזרה מסיורה בעיר או מבקור אצל חברים שהשתקעו באסקלון, התקבל על ידי סדרן שתודיע בקול דם שלודר וליירי פלוצק או שתדון ממסולה הביעו. כל אחד בחר לו עמו או איזה עתיק אחר, בעל גלפי שנים, כמקוט מושב או שולחן לצלחתו וטפל מה. בסוהני שכל אלוהי אסקלון הסתובבו בקברסן כינתיים רכזו אחד החברים, כרוגמה דני קיי, את חרור הצעיר מסביבו, ובזמן שהיה עסוק בהעברת האפונה הירוקה לפיו, סיפר ושר(1) להם כל מיני שירים וספורים אכזריים כרוגמה קפטין כליוס. בסוף הצלחנו בצורה נימפית וסמירית מעל העמודים וכמוכן עשו גם המונה כללית. כל אחר טפס על השני מסביב לעתיקות, כחוצאה תחקבל ודאי המונה של קבוצה אקרוסטים מבלי שיראו שטף של חפץ עתיק.

את אשכולון עזבנו בערך בשלוש אחרי הצהריים והסיסמה היתה - "הביתה" -
בחמש הגענו לתל-אביב ואז צץ הרעיון לגמור את שלושת הימים הנפלאים האלו בבקור
בקולנוע. לסרט "רוק-ן-רול" (פמידה שיחנו לנו להכנס בתלבושתנו). ורק החלטת
הרוב בהצבעה דמוקרטית מנעה את הפעולה הכרברית הזאת. וכערך בחשע, צרודים
מרב שירה וטמחים בעזרת בקבוק הקניק "המדיצינל" שחברנו בעזרת הראשונה הוציא
קצת אחרי טבריה, הגענו לכפר הנשיא. ירדנו מהמכונית ושקענו ישר עד לכרכיים
בבוץ, הבוץ הראשון שפגשנו זה שלושה ימים ושהמחיש מעל כל ספק שהגענו הביתה,
ותם ונשלם חסיד

שלום. נ.